

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Ίουνίου μηνός δεκαπέντε,
κι' όλο σκόνης βουνά με πονέντε.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Έπτακόσα κι' έξήντα κι' έννια,
'στου Φαλήρου τραβώ τη γωνιά.

Κι' ό Φαδουλής έκ μέρους των Έλλήνων
άνεπιδήμιος πάει 'στό Λονδίνον.

Λονδίνον.—Φίλε Περικλή, μετά μεγάλην σκέψιν
εις τό Λονδίνον έσπευσα να 'δω κι' έγώ την Στέψιν.
Τι θέαμα! άπερίγραπτον, τί κόσμος είναι τούτος!...
τί Λόρδοι, τί Πατρίκιοι, τί Πρίγκηπες, τί πλούτος!
Ίσπότης τους περικοσμεύ μακρύς ζουρλομανδύας,
άσπροι και μαύροι βασιλείς, φυλαί παντοίαι τόσαι,
Μαγαργιάδες πάγχρυσοι μέσ' από τας Ίνδίας,
και δός του τσαλαπάτημα, πατείς με και πατώ σε,
κι' άπ' τό πρωτ' σηκώνονται και τρέχουν ως 'στό βράδυ
τί Δόντρας άστουρύλακες με τον Στυμφαλιάδη.

Ένθ' γύριζα κι' έγώ
συναντώμαι, πατριώτη,
με των Μπούρς τον στρατηγό,
με τον Δέβετ δηλονότι.

Γνωριστήκαμε καλά
και 'μιλήσαμε πολλά
για τους Μπούρς, τους Άφρικάνδερς,
και για τους Σταυραετάνδερς.

Κι' έγώ τούπα με τό στόμα της μεγάλης αληθείας:
φίλε Δέβετ, μη κομπάζης, μη ποσώς μεγαλαυχής,
κι' ένας πόλεμος με μάχας και λαμπράς άνδραγαθίας
είναι πόλεμος γελοίος παναρχαίας έποχής.

Περπατούσαμε κι' οί δρό μας μέσα 'στον συνωστισμό,
κι' άκουσα, βρέ κουρελή,
μ' άπορία μου πολλή
πως κανείς από τους Μπόρς δεν ζητεί προδιόασμό.

Αθήναι.—Φίλε Φασουλή, φρίκη παντοϋ και τρόμος,
άπ' Βουλγάρους Πράκτορας γεμίζει κάθε δρόμος.
Της Σύριας τους απέστειλε τό μέγα Κομητάτο,
κι' άντάρα γίνεται πολλή, κι' ό κόσμος άνω κάτω.

Ήτον εδώ κι' ό Τσακάλωφ,
δέν ξέρουν τί να κάνουν,

κι' όποιον κι' άν εύρουν, Φασουλώφ,
για Βούλγαρο τον πιάνουν.

Λοιπόν επιάσανε πού λές τον σπουδαστή τον Ράλλη,
μαζί με τούτον 'πιάσανε τον Ρούκα τον μπακάλη,
τον Ζούνωφ τον παπλωματά,
τον Κωνσταντώφ τον γαλατά,
κι' άλλους πολλούς όμοίους
φονιάδες και δημίους.

'Πιάσαν και δρό μαρμαράδες,
του Σαράφωφ μαχαϊράδες,
'πιάσαν και τον Μαστροχορήστο, πούναι κτίστης 'στό Μα-
πιάσαν και πολλούς με μουσι, [ρούσι,
πιάσαν κι' ένα μαραγκό,
δρό κουτσούς κι' ένα μουγγό,
πιάσανε και τορναδόρους
κι' άλλους τέτοιους διαφόρους.

Ένας κι' ένας, Φασουλή μου... 'πιάσαν κι' έναν παπουταή,
κι' άνατρίχισε με τούτους των Έλλήνων τό πετάι.

Ήλθαν μες 'στό σπήτι μας
για να 'μποϋν 'στη μύτη μας,
κι' όλοένα σχέδια
κι' άφοβος άνάιδεια.

Σέ μπακάλικα, ταβέρναις, και καμπόσα καφενεία
δός του τη Μακεδονία,
και κρυφά και φανερά
'μελετούσαν τρομερά,
κι' έκαναν συνωμοσίαις έν κρυπτή και παραθύτω,
με τον Ρούκα, τον Ούζούνωφ, και μ' αυτόν τον Μαστροχορήστο.

Και γχιουβετσάδες έτρωγαν κι' έπιναν ρετσίνατο,
κι' όλο τους ήρχετο παρ' από τό Κομητάτο,
και σαν μπεκρομεθούσανε, βρέ Φασουλή πρελλέ,
τροπαιοφόροι 'μπαίνανε μες 'στη Μακεδονία,
κι' εκεί πού τον γιαβάσιο καπνίζαν νυχτελέ,
μας έβγαζαν αυτόνομη κι' όλη την Αλβανία.

Τί Πράκτορες αληθινά!... τί καλ' τσάις του διάβολου!...
κι' έμεις χαμπάρι, Φασουλή, δέν πήραμε καθόλου.

Σάστιτε τὸ τσερέλο μας, λαὸς συνεκινήθη
μ' αὐτοὺς τοὺς Γοσποδάρους,
καὶ τώρα τὸν Πανόπουλο ἤλθμονησαν τὰ πλήθη
καὶ λέν γιὰ τοὺς Βουλγάρους.

Κι' ἔταν ὁ Ρούκας ὁ Ναούμ, ὁ τρομερὸς μπακάλης,
'μπρός' στὸ σαρδελοβάρλο μετὰ φωνῆς μεγάλης
μία καὶ δύο φώναζε κι' ἡ μυρωδάτη τρεῖς,
βεβαίως ἐπροδίδετο μὲ δόλον ἡ Πατρίς.

Αἶμα 'δικό μας ἤθελαν οἱ Τσουσηδες ἀπλήστως,
γιὰ τῆς συνωμοσίας τὼν εἶχαν καὶ τὸ Μαρούσι,
κι' ὅποταν ἐκτίζε γιὰ πιά κι' ὁ κτίστης Μαστροχρήστος,
ὑπὸ τὴν πτέρναν τὴν σκληρὰν κι' αὐτοῦ τοῦ Παλαιο-Τσουση
βεβαίως κατέσπαρζε κι' ἐβόα κι' ἤγωνία
Θράκη, Κωνσταντινούπολις, Σκόδρα, Μακεδονία.

Ἐλα καὶ σύ γιὰ Τσουσηδες νὰ κόψης καὶ νὰ ράψης,
ἐμεῖς ἐδῶ τοὺς βρίζομε καὶ παίζομε μπιλιάρδο...
παρακαλῶ σε, Φασουλῆ, τὴν Στέφιν νὰ μοῦ γράψης,
κι' ἐκ μέρους μου πολλὰς εὐχὰς νὰ 'πῆς στὸν Ἐδουάρδο.

Λόντρα.—Τῶν Πρακτόρων, φίλε,
μερικὰς εἰκόνας στείλε.

Κόψε τῆς καὶ μάζεψέ τῆς ἀπὸ τῆς ἐφημερίδες...
ποῦ τοὺς ἤραμε καὶ τούτους τοὺς μεγάλους μουστερηδες!

Φρίττω μὲ τὴ Βουλγαρία,
ποῦχει τόση γαϊδουριά,
καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκείνα
μὰς ζητεῖ καὶ τὴν Ἀθήνα,
καὶ θαρρεῖ πῶς θὰ μὰς χάψῃ σὰν τρανὸ ραχάτ-λουκούμ
μὲ καμπόσους γαλατάδες,
μαραγκοὺς, παπλωματάδες,
καὶ μ' αὐτὸν τὸν Μαστροχρήστο καὶ τὸν Ρούκα τὸν Ναούμ.

Θάχαν μάθει κι' ὁ Σαράφωφ κι' ὁ Τσακάλωφ κι' οἱ λοιποὶ
τοῦ 'δικοῦ μας Κομητάτου τὴ μεγάλη προκοπή,
θάχαν μάθει πῶς κατόπιν τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου
τὸ σπουδαῖο Κομητάτο τοῦ πατρός μας Καρναβάλου
μόλις ἔλθουν Καρναβάλα δρᾶ γιὰ τὴ Μακεδονία,
καὶ τοὺς ἐπίασε μανία.

Θάχαν μάθει δίχως ἄλλο πῶς πολὺ τυρβάζουν τότε
γιὰ τοὺς φίλους Μακεδόνας πολεμάρχου πατριῶται,
καὶ γιὰ σύμβολα μεγάλα σὲ καμπόσους Καρναβάλους
βάζουν ρούχα Μακεδόνων καὶ χιονάτη φουστανέλα,
κι' ἔγραψαν στὸν Μαστροχρήστο καὶ στὸν Ρούκα καὶ στοὺς
μέτρα σύντονα νὰ λάβουν, καὶ δὲν εἶναι παῖζε γέλα.

Κι' ἐκ μέρους μου τοὺς Πράκτορας νὰ πᾶς νὰ τοὺς γνωρίσης
καὶ νὰ τοὺς συλοβρίσης.
Τσουσηδες, ἀρκουδιάρηδες, γελῶτοι, κουνενέδες,
καὶ παλτοκαφενέδες.

Φτοῦ! νὰ χαθῆτε, φοβερά τοῦ Κομητάτου μέλη...
Μακεδονία θέλετε;...πάρτε τὴν...τί μὰς μέλει;
Μὴ μὰς ἀκούσατε ποτέ λόγο γι' αὐτὴν νὰ κάνομε;
μήπως μὰς ἴδατε ποτέ καιρὸ γι' αὐτὴν νὰ χάνομε;

Μέσα 'στῆς νέας δράσεως τῆς φλογερᾶς ἀντάρας
μήπως 'ξοδεύομε γι' αὐτὴν δὴ κάλπικαις πεντάρας;
γιατί λοιπὸν ἐφάγατε τὰ λυσσακὰ σας πάλι
κι' ἐστείλατε τὸν γαλατᾶ, τὸν κτίστη, τὸν μπακάλη
μὲ τῆς συνωμοσίας τὼν νὰ στρίψουν τὸ μιστὸ μας
κι' ἀφήσαμε τὸν Πράττικα καὶ τὸν Πανόπουλό μας.

Φτοῦ σας λοιπὸν, ζωντόβολα κι' ἀπόγονοι τοῦ Κρούκου
σας φτύνω, σὰς περιφρονῶ, καὶ πάω πρὸς νερὸ μου.

Ἀθῆναι.—'Μπρός' στὸν Σώλσβουρ με δάκρυα νὰ
κι' ἐθύμωσαν οἱ Βούλγαροι μὲ τὰς ἐδῶ συλλήψεις,
κι' ἀμέσως ἀπεφάσισαν τὰ δύντα τὼν νὰ τρίζουν,
μαὐρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ Κρούκος ξεσπᾷ
πόλεμον ἐναντίον μας θαρρῶ πῶς θὰ κηρύξουν,
μὰ καρτεροῦν τῆς ἐκλογαῖς γιὰ νάβγῃ τὸ Κορδόν.
'Ἐβγα λοιπὸν, Κορδόνκαρε, σείσε ξανά τὸν Αἶμον,
καὶ τοῦ λοιποῦ νὰ μὰς ζητῆς εὐθύνας δρῶ πολέμων.

Λονδῖνον.—Μέγα γεγονός θὰ μάθης σύ κι' οἱ φίλοι...
ἐνῶ ποῦ λές ἐπήγαινα κατὰ τὸ Πικαδῖλλο
μαζί μὲ τὸσους εὐγενεῖς καὶ μὲ πολλὴ σαβοῦρα
βλέπω 'μπροστά μου μιὰ τρανὴ 'ψηλοκαπελαδοῦρα.
Εἶχε μονόκλ 'στὸ μάτι τῆς κι' ἔκανε τὸν Μυλλόρδο,
κι' ἐμύριζαν τὰ χνῶτα τῆς σὰν νάχε φάει σκόρδο.

Μὲ βλέπει καὶ μὲ σταματᾶ,
καὶ δὲν μὲ ξέρεις; μ' ἐρωτᾶ.
Τὸν 'κύτταξα...ποῖος ἄνθρωπος 'μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ
πῶς ἦταν ὁ Πανόπουλος;...ἦλθε κι' αὐτὸς 'στὴ Στέφιν
γιὰ ν' ἀσφαλίσῃ, Περικλῆ, τὰ λύτρα τὰ χρυσὰ
'στῆς Τράπεζαις τῆς Ἀγγλικαῖς, ποῦ τᾶχουν περιστά.

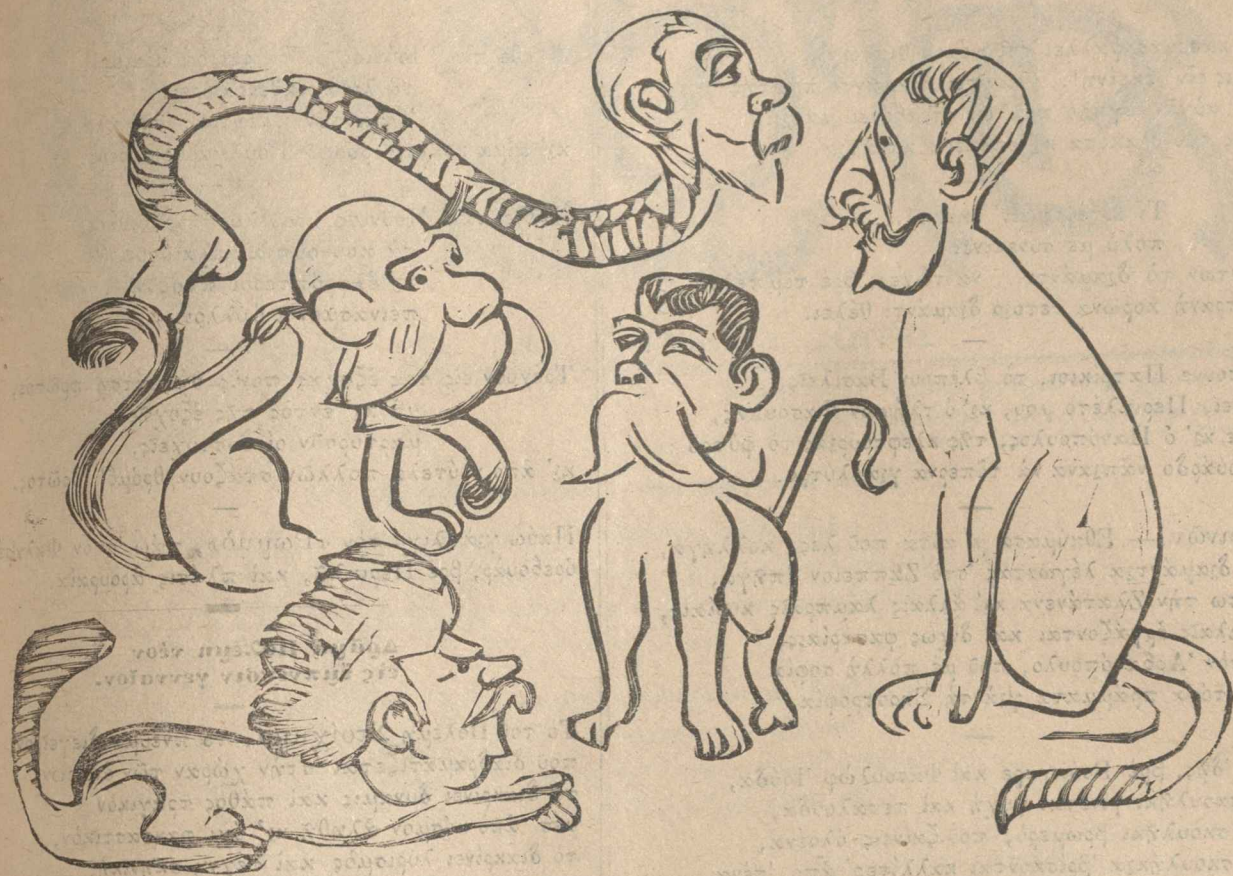
'Ἐδῶ καὶ σύ;...πῶς τὰ περνᾶς, τῆς Λόντρας σιγούνη;
κι' αὐτὸς ὁρᾷ μ' ἀπάντᾳ, καὶ μιὰ σθερὰ μὲ δυνάμει.
'Βρῆκαν, μοῦ λέει, τὴ Σπηλιὰ,
τῆς συμμορίας τῆς φωλιά;
καὶ δὸς του καὶ 'γελοῦσε
καὶ μόνος του 'μιλοῦσε.

Τὸν φάχουν τὰποσπάσματα 'στὴ Ζαχλωροῦ καὶ πέρα
κι' αὐτὸς σειστός καὶ λυγιστὸς ἦλθε 'στὴν Ἑγγλιτέρᾳ.
'Ἐσεῖς αὐτοῦ προσμένετε τὸ πτώμα του, κι' αὐτὸς
μέσα 'στὴν Λόντρα τὸ γλεντᾶ Μυλλόρδος ζηλευτός.

'Εγὼ νομίζω, Περικλῆ καὶ κάρᾳ ψωραλέα,
τώρα ποῦ στέφουν κι' οἱ Τζῶν-Μπούλ τὸν νέον Βασιλέα,
πῶς ἔπρεπε νὰ στέφωμεν κι' ἐμεῖς οἱ βλάκες πῶς
τὸν Βασιλέα τῶν βουνῶν, τῶν βράχων, τῶν σπηλιῶν.

Μ' ἐπῆγε καὶ 'στὸ Χάυδ-Πάρκ νὰ μὲ διασκεδάσῃ
καὶ μοῦ κρυφοψιθύρισε πῶς μελετᾶ νὰ πιᾷ
καὶ κάποιον παραλίδικο τῆς Λόντρας Ἑγγλεζόπουλο
καθὼς τὸν Σταυρουλόπουλο.

Κι' ἂν καὶ 'στὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν εὐνοήθῃ,
σὰν γνήσιος φιλόπατρις, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ,
μὲς 'στὴν Ἀθήνα σκέπτεται ν' ἀποκατασταθῇ
καὶ μιὰ σπουδαία Τράπεζα Πιστωτικὴ νὰ κάνῃ.

Θέατρον ἀγρίων
τῶν Ἰνδῶν θηρίων.

Ἀθῆναι.—Τὶ συγκλίσεις καὶ τί χαρὰ τρελλή,
ποῦ βρῆκες τὸν Πανόπουλο 'στὴ Λόντρα, Φασουλῆ.
Τὴν καὶ 'στ' ἀποσπάσματα νὰ πάψουν τῆς πηλάλας
μὰς 'στοῦ τρέχοντος μηνὸς τῆς ζέσταις τῆς μεγάλας.

Ἐδῶ περνοῦμε μιὰ χαρὰ, τὰ πάντα 'στὴν ἐντέλεια,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν Κόντη 'στὴ Δεκέλεια,
κι' ὅταν ὁ Κόντης 'γύρισε μέσ' ἀπὸ τὸ Παλάτι
ἐπῆγαν καὶ Ζαημικοὶ 'στὸ σπῆτι τοῦ Κορφιᾶτη.

Καὶ τὸν ῥωποῦσαν, Φασουλῆ, μὲ θάρρος καὶ μ' ἀφέλεια
γιατὶ καὶ πῶς τὸν 'κάλεσαν νὰ φάῃ 'στὴ Δεκέλεια.
Κι' ἔκαναν ὅλοι σχόλια, συλλογισμοὺς ποικίλους,
κι' ὁ Θεοτόκης κατ' ἀρχὰς δὲν ἐβγάζε μιλά,
πλὴν τέλος ἀνεκοίνωσε 'στοὺς ἐρωτῶντας φίλους
πῶς 'στὸ τραπέζι 'φέρανε καὶ ψάρι σκορδαλιά,
κι' ὁ Κόντης ἐπαράφαγε καὶ τέτοιο βάρος ἔχει,
ποῦ δὲν 'μπορεῖ νὰ τοὺς εἰπῇ λεπτομερῶς τί τρέχει.

Λονδῖνον.—Ὅλων ἡ ψυχὴ 'στὴν Στέφιν τώρα στρέφεται,
ὁ τῆς Ἀγγλίας Βασιλεὺς τροπαιοφόρος στέφεται,
καὶ γύρω του βομβοῦν φυλαὶ καὶ αἶτι μαῦρα τέρατα,
κι' ὑπὸ τοῦ Βασιλεῖς ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.

Χαίρε φωνάζουν ἀπ' ἐδῶ, τρεῖς χάρε κι' ἀπ' ἐκεῖ,
καρῶνα φιλελεύθερη καὶ Συνταγματικὴ,

γιατὶ 'ψηλότερ' ἀπὸ σε δεσπόζει 'στὸν αἰῶνα
κάποιος ὅπου δὲν φαίνεται καὶ δὲν φορεῖ κορῶνα,
ὁ Νόμος, ὅταν κυβερνᾷ μὲ δίκην καὶ μ' ἀλήθεια
καὶ δίνει σ' ὅλους δύναμι καὶ σκέπη καὶ βοήθεια.

Ὁ Νόμος ὁ παμβασιλεὺς, ὅπου 'μπροστά του σκύβει
παλάτι καὶ καλύβι,
γιατὶ κυττάζουν πῶς ποτὲ κανεὶς δὲν τὸν θαμβοῦνι
καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς πῶς ἴσα τοὺς ἰσχύει.

Γυνὼ κι' ἐγὼ τὸν Ἀνακτα, ποῦ τὸν γεραίρ' ἡ Ψῆμη,
καὶ παρεδροὶ του στέκουν
κάθε πρωτεύουσ' ἀρετῇ καὶ τέχνῃ κι' ἐπιστήμῃ,
καὶ στέμματα τοῦ πλέκουν.

Γυνὼ κι' ἐγὼ τὸν Ἀνακτα, πολλῶν λαμπρῶν λαμπρότερον,
καὶ ταύτου περισσότερον
τῶν Κοινοτήτων τὴν Βουλὴν, ἐστὶν ἐλευθερῶν
θεσμῶν καὶ φωτοβόλων,
ὅπου τὴν ἐκραταίωσαν στρατοὶ τῶν Ὀλιβιέρων
καὶ κάραι τῶν Καρῶλων.

Καὶ τώρα πλέον ἡ Βουλὴ
νικητρία φεγγοβολεῖ
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς τῶν θαλασσῶν τοῦ νέου Βασιλείου
μετὰ τοὺς χρόνους τοὺς πικροὺς

καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς μακροὺς,
τοὺς μεταξύ τοῦ Στέμματος καὶ τοῦ Κοινοβουλίου.

Τέτοια καθέναν ψάλλει τοῦ νόμου θρασυψυχία...
τί Στέφης εἶν' ἐκείνη!... λάμπει διαμάντι πρώτης.
Σὺν ἔν' αὐτὸ μεγάλο πολλῶν στραβώνει μάτια,
τὸ βάρος τοῦ διακύβητος ἐπέκεινα καράττι.

Τί Στέφης εἶν' ἐκείνη!...
πολὺ μὲ συνεκίνησε
πρὸ πάντων τὸ διαμάντι... νὰ τῶχες, βρέ τεμπέλη!...
τέτοια τρηνὴ κορῶνα τέτοιο διαμάντι θέλει.

Τὸ βλέπουνε Πατρίκιοι, τὸ βλέπουν Βασιλεῖς,
τὸ βλέπει, Περικλέτο μου, καὶ ὁ τλήμων Φασουλῆς,
καὶ ἔλεγε καὶ ὁ Πανόπουλος, τῆς κλεφτουριάς τὸ φύτρο:
τὸν Ἐδουάρδο νὰ πῶν νὰ τῶπερνα γιὰ λύτρο.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Εὐχάριστα μὲ αὐτὰ τοῦ λῆος, κολλήγα,
καὶ γιὰ διαμάντι λέγωντας 'στὸ Ζάππειον ἐπὶ γῆρα,
καὶ βλέπω τὴν Ζλατάνενα καὶ ἄλλαις λαμπραῖς κυρίαῖς,
ποὺ σιγαλαῖς ἐργάζονται καὶ δίχως φασαρίαῖς,
μὰ καὶ τὸν Ἀρβανόπουλο, ποὺ μὲ πολλὴ σοφία
τοῦ λέει τόσα πράγματα γιὰ τὴ Σηροτροφία.

Ἐλα νὰ δῆς, βρέ Βούλγαρε καὶ Φασουλῶ Ἰούδα,
πῶς τὸ σκουλήκι γίνεται ψυχὴ καὶ πεταλούδα,
νὰ δῆς, σκουλήκι βρωμερὸ, ποὺ ζαίνει οὐλοῦνα,
πῶς καὶ σκουλήκι βρίσκονται καλλίτερον ἀπὸ 'σένα,
ποὺ τρῶν τὰ φύλλα τῆς μουριάς καὶ κάνουν τὰ μετάρια,
νὰ τὰ φοροῦμε 'στοὺς χοροὺς, 'στοὺς δρόμους, καὶ 'στ' ἀμάξια.

Εἴαν εὐοὶ τῶν κυριῶν... ψυχὴ μου, τῆς τοῦτο;...
ἔλα νὰ δῆς, ζωντόβολο, τῶν κουκουλιῶν τὸν πλοῦτο,
καὶ νὰ φωνάξῃς βάζοντας τοὺς σπόρους σὲ σακκούλια
πῶς μόνο μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν γίνονται κουκούλια.

Λονδίνον. — Τώρα 'στὸ Σπητχῆδ, κροτούντων τηλεβόλων,
γίνετ' ἐπιθεώρησις ἐπίσημος τῶν Στόλων.
Κι' ἐγὼ πηγαίνω 'στὸ Σπητχῆδ μὲ τοὺς Μυλλόρδους ἴσα
καὶ ἐν παρατάξει 'κὺτταξα τὴν Κίχλα καὶ τὴν Κίσσα,
τὸν Πηνειὸ, τὸν Ἀλφειὸ, καθὼς καὶ τὸν Εὐρώτα,
καὶ τὰλλα πλοῖα τῆς γραμμῆς, τὰ δευτέρα καὶ πρῶτα,
κι' ἔγινε μὲ παρέλασις τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
τοῦ καύσαντος τὴν Πρέβεζα καὶ τὸ Καραμπουρνῶ.

Τὴν θαυμαστὴν παρέλασιν λαὸς ἐχειροκρότησε,
καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Βρετανῶν περίεργος ἐρώτησε
τὸν πρῶτο Λόρδο Ναύαρχο γι' αὐτὰς τὰς καταχρήσεις,
ποὺ γίνηκαν 'στὸν Ἀλφειὸ, καὶ κάνουν ἀνικησίαις.

Ἦ καὶ οὐρανὸς ἐθόλωσε μὲ τοῦ καπνοῦ τὰ νέφη,
ἀλλ' ὅμως ὅσα σοῦγραψα, βρέ Περικλῆ κενεφῆ,
γιὰ φέμματα νὰ τὰ θάρρῃς... ἡ Στέφης ἀνεβλήθη,
ὁ Βασιλεὺς ἀρρώστησε,
καὶ αὐτὸ πολὺ μὰς κόστισε,
καὶ θλίψις καὶ κατῆφεια κατέλαβε τὰ πλήθη.

Ἄλλην λοιπὸν ἐπιστολὴν δένω θέλω νὰ μοῦ στείλῃς,
καὶ ἀμέσως σὲ παρακαλῶ πρὸς ὅλους ν' ἀναγγεῖλῃς.

πῶς δὲν σκοπεύω καὶ ἄλλο
φύλλο Ρωμῆος νὰ βγάλω.

Ἦλθε πάλ' Ἰούνιος... τί καιρὸς ὥρατος!...
τὰ λινὰ καθεῖς φορεῖ,
'βγαίνουν κλέφταις 'στὸ κλαρί,
καὶ αἶμα κόκκινο ρουφᾷ Βούλγαρος κορέας.

Ἦλθε πάλ' Ἰούνιος, ποὺ λυσσᾷνε σκύλοι,
τὰ κουνούπι καὶ αἰδοῦν
καὶ ἐλφρόπτεροι πηδοῦν
πεινασμένοι φύλλοι.

Τρέχουν εἰς τὰς ἐξοχὰς ποῖος θὰ κάτση πρῶτος,
μὰ καὶ ἐντὸς τῆς ἐξοχῆς
μαρτυροῦν οἱ δυστυχεῖς,
καὶ ἀπὸ κούτελα πολλῶν στάζουν θρόμβ' ἰδρώτος.

Παύω γιὰ λίγο τὸν «Ρωμῆο», πάω 'στὸν Φαληρέα...
ὁρεβουάρ, βρέ Περικλῆ, καὶ πλάσις ἀρουραῖα.

Δράμα Πολέμου νέου εἰς ἑμπνευστὴν γενναῖον.

Τὸ τοῦ Πολέμου Στοίχημα, τὸ πνεῦμα διεγείρον,
ποὺ διαδραματίζεται 'στὴν χώραν τῶν ἀνείρων,
τὸ διακρίνει δύναμις καὶ πάθος τραγικόν,
μέσ' ἀπὸ κόσμον ἀληθῆ καὶ ὄχι φανταστικόν,
τὸ διακρίνει λυρισμὸς καὶ τέχνη σκηνική,
στῆχος μελωδικώτατος καὶ ἀπλότης κλασική.
Μὲ σκηνικὸν διάκοσμον καὶ ἐνδυμασίας πρώτης
ἐκεῖ 'στῆς Νεαπόλεως τὸ Θέατρον θὰ γίνη...
θὰ σπεύσῃ κόσμος ἀπειρος, τῆς Μούσης θιασώτης,
καὶ οὐτ' ἓνα κάθισμα κενὸν βεβαίως δὲν θὰ μένῃ.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Στὸν Ἀρειὸν τὸν Πάγον ἐσχάτως ὑποστάς
δοκίμους ἐξετάσεις καὶ λίαν ἀγαστάς,
ἔγινε δικηγόρος Σταυρόπουλος ὁ Σπύρος,
διὸ καὶ ἐγὼ τὸν νέον συγχάριω διαπύρως.

Εἰς τοῦ Φωτίου τρέξετε τοῦ Τραπεζομεσίτη,
καὶ μὲς σ' αὐταῖς τῆς ὥρας
πάρτε λαχειοφόραις,
καὶ γιὰ τὸ κέρδος σίγουροι γυρίστε 'στὸ σπῆτι.
Μέγας αὐτὸς ὁ Φῶτιος καὶ ἡ τύχη τοῦ χρυσῆ,
ἀπὸ τοὺς δέχ' ἀγοραστὰς κερδίζουν οἱ μισοί.
Θὰ γίνη νὰ κληρωσῇ καὶ πάλιν προσεχῶς,
καὶ ἀς σπεύσῃ καθεὶς πλούσιος καὶ ἀπένταρος πτωχός,
καὶ φαντασθῇτε τί χαρὰ καὶ τί ζῶν καὶ κῶτα
τὰ νούμερά σας, βρέ παιδιὰ, νὰ βγῶντε πρῶτα πρῶτα.

Τοῦ Πι Σακελλαρίου τὸ Βιβλιοπωλεῖον
θὰ συγκεντρώσῃ σ' ἓνα πολυτίμον βιβλίον
καὶ τὰρθρα καὶ τοὺς λόγους ἐνὸς ἀνδρὸς ἐγκρίτου,
Σπυρίδωνος τοῦ Λάμπρου, ρήτορος μελιρρύτου,
καὶ ἐντὸς ἐξακοσίων καὶ ἐπέκεινα σελίδων
θὰ λάμπῃ πολυφράδμων ὁ Λάμπρος ὁ Σπυρίδων.